

faa fyldestgjørende Maade, at Ministeriet i det Hele har troet at maatte tage dens Forslag med Hensyn til bemeldte Rebsfaber tilfølgende. Da Maalvaab, som af Kommissionen oplyst i dens Bemærkninger Side 31, hidtil kun i meget ringe Grad har været i Brug blandt Kystfiskerne, har det ogsaa mindre Betænkelighed at gaa ind paa de foreslaaede Begrænsninger i Benyttelsen af disse Fiskerestfaber paa Havet og udfor de aabne Kyster.

§ 7 indeholder med nogle Redaktionsændringer de af Kommissionen i dens § 15 til Regulering af Bundgarnsfiskeriet og Beskyttelse af dette Fiskeri mod Forstyrrelse af andet Fiskeri foreslaaede Bestemmelser om en vis Afstand mellem Bundgarn indbyrdes og mellem disse og andre Fiskerestfaber. Derimod har Ministeriet maattet nære overveiende Betænkelighed ved det af Kommissionen i dens § 16 til Tilveiebringelse af en fast Ordning af Bundgarnsfiskeriet gjorte Forslag, hvorefter Indenrigsministeriet fremtidig skulde kunne meddele Bevilling til fast Stedet for Bundgarn. Staten har vel fra gammel Tid paa enkelte Steder, navnlig i Limfjorden, Drefundet og i Belterne, — dog vistnok kun paa Steder, hvor den har været Eier af Kyststrækningerne — været anset for eneberettiget til at have Bundgarnstader, hvilke den da har bortforpagtet eller solgt til Private, som saaledes have erhvervet Eneuret til at bruge bemeldte Fiskeri paa disse Steder. Men at Staten skulde have villet eller nu skulde kunne hævde sig en lignende Ret overalt langs Kysterne, som den da ved Bevilling kunde overdrage til Private, kan ikke antages, og man vilde finde det meget utilraadeligt nu at indføre en saadan Ret for Staten, hvilket i Virkeligheden vilde være en Opgivelse af Princippet om Alles lige Udgang til Fiskeri i Havet. Kommissionens § 16 er derfor ikke optaget i Lovforslaget.

§ 8 stemmer med Kommissionens § 8 alene med en Ændring i andet Stykke, der er en Følge af, at man ikke har troet at kunne tiltræde Kommissionens § 17, hvorefter Kystfiskeriet paa Strækninger, som dertil maatte findes egnede, skulde kunne undergives en særlig Ordning ved en Vedtægt. Det vilde nemlig, da det dog er Hovedreglen — ikke mindre efter Kommissionens end efter Regeringens Forslag — at Fiskeriet i Vandene udfor de aabne Kyster er frit, kun med de i Kapitel 1 og 2 foreskrevne almindelige Indskrænkninger, føre til fuldstændig Forvirring og en Mængde af ufriwillige Overtrædelser, saafremt der ved Siden af de almindelige Bestemmelser skulde for de enkelte Dele af disse Vandene kunne bestaa særegne Lovregler. Naar de i Kap. 1 og 2 foreslaaede almindelige Indskrænkninger blive til Lov, tør det ogsaa antages, at der ikke vil være synderlig Trang til en særlig vedtægtsmæssig Ordning af Fiskeriet paa noget Vand udfor vore aabne Kyster. I Virkeligheden vilde der iøvrigt eiheller ret vel for saadanne Vandene kunne tilveiebringes en Ordning, der kunde betegnes som vedtægtsmæssig, paa hvis Indhold

altsaa, saaledes som af Kommissionen foreslaet, samtlige Interesserede skulde have haft Lidelighed til at pøe Indflydelse, idet Alle jo have Ret til at stifte der.

Til § 10. Det i den tilsvarende § af Kommissionens Forslag — § 11 — indeholdte Forsbud mod Falbydelse dels af Hummer under en vis Længde dels overhovedet af Hummer i Juni og Juli Maaneder er henført til §§ 49 og 50 i tredje Afsnit, hvor det formentlig rettest hører hjemme.

Kapitel 3. Fiskeri i Limfjorden.

To Spørgsmaal have ved Behandlingen af dette Lovforslag naturligen frembudt sig, nemlig dels om ikke, i Lighed med hvad der foreslaaes for de øvrige Fjorde, de nærmere Regler for Udøvelsen af Fiskeriet i Limfjorden burde henvises til vedtægtsmæssig Ordning og den særlige Lovgivning for bemeldte Fiskeri saaledes ophæves, dels om i benægtende Fald en Indordning af Lovgivningen om Limfjordsfiskeriet under nærværende Lovforslag maatte være paa sin rette Plads eller ikke. I førstnævnte Henseende har Kommissionen under Henviisning til den Forskjel, der paa Grund af Limfjordens Udstrækning og Limfjordsfiskeriets Omfang er imellem denne og Landets øvrige Fjorde, samt til de historiske Forhold, der nu en Gang have udviklet en Lovgivning for Limfjordsfiskeriet, som formentlig har gjort Gavn og derfor fortjener at bibeholdes, anbefalet at bevare den særlige Lovgivning for dette Fiskeri, og Ministeriet har ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at fravige Kommissionens Indstilling, saameget mindre som det maa erkjendes, at Tilveiebringelsen af en vedtægtsmæssig Ordning for titnævnte omfattende Fiskeri vilde frembyde ikke ringe praktiske Vanskeligheder. Kommissionen har derhos forment, at de detaillerede Forskrifter for Fiskeriets Drift i Limfjorden burde optages i nærværende Lovforslag, for at alle Lovgivningens Fiskeribestemmelser kunde være samlede paa et Sted, og ogsaa herpaa har Ministeriet troet at kunne gaa ind, da Kommissionen udenfor de Punkter, hvor en Forandring i det Bestaaende maatte erkjendes for at være en naturlig eller nødvendig Følge af de med Hensyn til Fiskeriet i de andre salte Vandene gjorte Forslag, hovedsagelig har indskrænket sig til en Modifikation af de gjældende Forskrifter for Limfjordsfiskeriet, og det saaledes tør antages, at en Indordning af Lovgivningen om bemeldte Fiskeri under Lovforslaget ikke vil berede dettes Fremme nogen særdeles Vanskelighed.

Foruden Forskrifter om, hvorledes Fiskeriet skal tillades udøvet i Limfjorden, indeholder Kommissionens Kapitel 3 iøvrigt i sin første § (§ 18) en Bestemmelse, som staar i nøie Forbindelse med det Forslag, hvorefter det fjerde Kapitel i Kommissionens Lovudkast begynder. Ifølge førstnævnte